

на нѣколко крачки да я наближи, ала пакъ се спрѣ.

Той очакваше, че тя ще се обърне и тогава да ѝ заговори. Но Ана не се мръдваше, очаквайки той да заговори и тогава тя да има за какво да се обърне и да му изкаже всичко, що тежеше на душата ѝ.

А той не проговорваше. Потъ изби на едри капки по челото му.

Той извади кърпа, избърса потъта си и пакъ мина нѣколко крачки. — Чакъ тогава Ана подигна очи и като обърна само глава, видѣ го: смутенъ, блѣдъ, както никога до сега не бѣ го виждала. Тежко стана на нейната душа. За пръвъ пѣтъ отъ тѣхния съвмѣстенъ животъ тя усѣти къмъ него съжаление. И когато го погледа повторно, тя усѣти, че въ нейната душа става неизпитвана борба: ней ѝ се поиска и да заплаче за него, и да го обругай и изпѣди изъ стаята си,

Подъ натиска на тая борба, тя стана и тръгна къмъ вратата.

Тогавя Добри пострѣ къмъ нея ржка и задъханъ едва произнесе: — защо излизашъ? Азъ искамъ . . .

Тя сѣкашъ не го чу, продължи къмъ вратата и когато натисна бравата на вратата, ней я спрѣ гласа:

— Ано! Ано!

Въ тая дума имаше такова умиление и толкова тжга, че Ана се сепна и спрѣ.

— Ано, — повтори той.

— Азъ слушамъ, — отвърна тя безъ да се мръдне.

— Какъ ти даде сърдце да зачернишъ цѣлъ домъ, Ано!

Тия думи досѣгнаха сърцето ѝ и тя се повърна и втренчено го изгледа. Тя почувствува, че има противникъ, съ когото трѣбва да се разправи. И като застана прѣдъ него, отвърна:

— Азъ не искамъ да зачерня твоята кжща, а да я освѣтля. Въ нея трѣбва да грѣйне слънце, а не вѣчна нощ да пълни ставтѣ ѝ.

— Отъ туй по-голѣмо чернило азъ не знамъ.

— Слушай, Добре, — подзе Ана. Азъ напустнахъ твоята кжща не за това, да зачернямъ дома ти, не за да ти отъмъцавамъ, а да ти докарамъ щастие. Менъ ми е мжчно, че за добринитѣ си, ти не получи до сега нито една топла ласка отъ мене. А ти си добъръ и ти заслужавашъ сѣмейно щастие.